

Papa Piders Jazzband

- en spændende koncert med erfarne og superdygtige musikere

Inden koncerten begyndte, gennemførte musikerne grundige lydprøver med henblik på at skabe balance mellem de enkelte instrumenter og afpasse lydstyrken til Elværkets størrelse og gode akustik. Det gjorde de bl. a. med et brudstykke af nummeret "Bye and Bye". Efter lydprøverne spurgte Anders Hultman: "Er det i orden, Finn?" og Finn Amorsen svarede bekræftende på, at lyden nu var god. Og det oplevede vi også nede i salen gennem hele koncerten.

Efter spisning af den sædvanlige gode mad fik vi en fremragende jazzkoncert, hvor instrumenternes lydstyrke var smukt afpasset hinanden, så vi tydeligt kunne høre alle seks musikere både i ensemblespillet og i deres soli.

De tre erfarne blæsere Klas Nilsson på trompet, Sverker Nyström på klarinet og saxofon og Pider Åvall på trombone var suveræne solister, som samtidig komplementerede hinanden i den kollektive improvisation på allerbedste vis.

Rytmegruppen med Bo Lindgrens trommer, Anders Hultmans banjo og gæstebassisten Janne Karlssons kontrabas leverede en velafstemt swingende baggrund og mange spændende soli.

Anders Hultman stod for annoncering af koncertens 24 numre med både hyggelige, underholdende og oplysende kommentarer med sin tydelige danske udtale.

Her er nogle kommentarer til udvalgte numre. Første nummer var "Alexanders Ragtime Band" og senere fik vi "Ory's Creole Trombone" med Piders trombone i front efterfulgt af det kendte Olsenbanden tema.

Så fulgte en langsom udgave af "West End Blues", som var et af Louis Armstrongs glansnumre. Her spillet med overbevisning af Klas på samme høje niveau som Armstrong og en flot, fabulerende klarinet, understøttet af den dynamiske rytmegruppe. En flot, flot udgave af et kendt nummer. Bifald fra salen.

"Aiko, Aiko", et rytmisk spændende nummer med en flot saxofonsolo, blev efterfulgt af "Bugle Boy March" og "Postman's Lament" – et nummer fra Ken Colyers repertoire - sunget af Sverker med endnu et stykke overbevisende basspil i baggrunden.

Så var der pause med servering af kaffe og den altid gode kage.

Som intro til andet sæt fik vi "Sing Around", der blev indledt med et lynkursus i, hvad ordet "synkope" dækker (En synkope skaber et brud i det betoningmønster, man normalt vil forvente i en given takt, og den kan derigennem bruges til at skabe variation og fremdrift i et musikstykke). Eller med Anders Hultgrens ord: "Noget som sker ved siden af den faste rytme".

Så fulgte bl.a. "Beale Street Blues" "Chinaboy", "Bechet Fantasy", Lonnie Donegans skiffle nummer "Puttin' on the Style" sunget af Anders og "Tishomingo Blues – et nummer fra 1917, kendt fra Ken Colyer.

Så var der endnu en pause med afvikling af lotteri.

"Girl of my Dreams", som blev sunget af Sverker blev efterfulgt af afdøde Svend Asmussens kendingsmelodi "June Night". Efter det langsomme og stille nummer "Just A Closer Walk With Thee" smukt sunget af Sverker med tilhørende kor, fik vi det hurtige "Give Me Your Telephone Number" med fuld kraft fremad med flot saxofonsolo og måske koncertens eneste trommesolo.

Tilbage til det langsomme nummer "Teen Roof Blues", hvorefter fulgte den rørende gospelsang "He Touched Me" sunget med ægthed og den helt rigtige "feeling" af Sverker. Endnu engang med et fornemt akkompagnement fra rytmegruppen – ikke mindst fra kontrabassen. Det kan simpelthen ikke gøres bedre. Stort bifald fra publikum.

Med "Everybody loves Saturday Night" kom vi tilbage til et muntert, energisk og kraftfuldt nummer, som mindede mig om Sandy Browns udødelige udgave fra 1955.

Efter Finns afsluttende tak for indsatsen til orkestret og klapsalver fra salen, fik vi ekstranummeret "That is my Home" smukt sunget af Klas.

Så alt i alt et repertoire, der viser, at de kendte, traditionelle melodier kan få nyt liv, når de bliver spillet af kompetente jazzmusikere, der forstår at sætte deres helt eget præg på dem med deres personlige improvisationer og fortolkninger.

Så vi kunne alle forlade Elværket opløftet af en jazzoplevelse ud over det sædvanlige.